

Jamsai

ไม่ห่างกันระหว่างเราเยาวชนคนใน
แต่เรื่องก็เสมอ เพราะชาติหรือถิ่นของหัวใจ

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

บันทึกรัก

อันตราษ

ฉบับ

ย้ายจอมทศ

1

Mimoza เขียน

vic ภาพ

บันทึกรักอันทรนถนกับผู้ชายอึดใจ

Jamsai

บันทึกรักอันทรนถนกับผู้ชายอึดใจ

1

ทดลองอ่าน

Mimosa เขียน

Jamsai

ทดลองอ่าน

บันทึกรักอันทรนถนกับผู้ชายอึดใจ 1

บันทึกรักอันทรนถนกับผู้ชายอึดใจ 1

บันทึกรักอันทรนถนกับผู้ชายอึดใจ 2

บันทึกรักอันทรนถนกับผู้ชายอึดใจ 2

ทดลองอ่าน

รู้จัก
นักเขียน

Mimoza

คุยกับ นักวาด

ไม่ได้วาดงานของ Mimoza นานมากจริงๆ ค่ะ เล่นเอานับปีไม่ถูกว่าวาดครั้งสุดท้ายตอนไหน แล้วโมเขียนตัวละครที่เคยวาดไว้นานมาก ถึงขั้นไม่มั่นใจว่าจะยังวาดแบบเดิมได้อยู่หรือเปล่า คือมันก็มีความเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลาบ้าง แต่ไม่ถึงกับกลายเป็นลายเส้นของคนละคนนะ (หวังว่า) แล้วตอนที่ฉันได้ไปดูภาพเก่าๆ ที่เคยวาดปกให้โมมาก่อนก็เลยตัดสินใจจะวาดด้วยกระดาษดินสอเหมือนแต่ก่อน แต่ภาพปกที่ทาง สนพ. ขอให้แยกๆ layer ไว้และด้วยความที่เป็นภาพยาวถึงปกหลังด้วย เลยวาดในคอมฯ อยู่ดี (แยก layer คือแยกภาพพวกตัวละครออกจากตัวประกอบและฉาก อะไรทำนองนั้นค่ะ)

แต่ส่วนตัวแล้วทั้งวิกและโมเองก็น่าจะผ่านช่วงเวลาที่ดีขึ้นทั้งคู่ ผลงานนี้ถ้าได้บรรยายกาศเก่าบ้าง ใหม่บ้างก็น่าจะดี :)

And then we kiss
บันทึกรักอันตรายฉบบัยัยจอมโหด

Prologue
A Flower and A Promise

หากจะถามว่าช่วงเวลาไหนคือช่วงที่เสียใจมากที่สุด...มันก็คงจะเป็น
วันนั้น...

วันนั้น...เป็นวันที่เห็นใบหน้าของแม่เป็นครั้งสุดท้าย หลังจากที่ถูกกล่าว
คำอำลาแล้วก็ถูกพามายังโบสถ์เล็กๆ บนเนินเขาซึ่งอยู่ติดกันกับสุสาน

คุณป้าผู้โศกเศร้ากับการจากไปของน้องสาวเข้าไปสวดมนต์ในโบสถ์
เพื่อสงบจิตใจ ปล่อยให้เด็กหญิงวัยแปดขวบตัวเล็กๆ ที่เศร้าโศกยิ่งกว่าไว้ข้างนอก
เด็กหญิงนั่งร้องไห้ซังกะเน่า แผลงดอกแพนซีสีน้ำเงิน

คุณป้าบอกว่าแม่ไปอยู่บนสวรรค์

พลันเด็กหญิงก็ตกใจเมื่อมีไออุ่นเข้ามาโอบร่ำงเอาไว้

'อย่าเสียใจไปเลย ฉันจะดูแลเธอเอง'

เด็กชายสวมแหวนซึ่งทำมาจากดอกแพนซีสีน้ำเงินบนนิ้วนางข้างซ้าย
ของเด็กหญิง

'ใส่นี้เอาไว้...แล้วอีกสิบปีเรามาเจอกันที่นั่นอีกครั้งนะ'

ฉันมองแหวนดอกไม้บนนิ้วนางข้างซ้าย...

เด็กชายโอบเธอเอาไว้อย่างนั้น...

หากถามว่าช่วงเวลาไหนคือช่วงเวลาที่ยอบอุ่นหัวใจที่สุด...มันก็คงจะเป็น
วันนั้น...

1

"เฮ้อกกกก!!"

ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาจากความฝัน...

บ้างจริง เรื่องนั้นอีกแล้ว ทำไมฉันถึงได้ฝันถึงมันอีก

ฉันพยายามเลิกคิดถึงความฝันนั้นและลุกขึ้นจากเตียง เมื่อเหลือบมอง
นาฬิกาข้างเตียงแล้วก็พบว่าตอนนี้เกือบสิบโมงเช้าแล้ว ตอนนี้เป็นช่วงปิดเทอม
ไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียน ฉันจะนอนต่ออีกก็ได้ ทว่าฉันแอบกลัวว่าจะฝัน
แบบนั้นอีก ให้ตายเถอะ ไม่รู้ว่ามันเป็นเดจาวูหรืออะไร ฉันมักฝันเรื่องนั้นใน
ช่วงปิดเทอมเสมอ

จะว่าไป จากวันนั้นจนถึงวันนี้มันก็เกือบจะสิบปีแล้ว

ฉันแต่ที่นิ้วนาง ถึงจะเป็นแคในฝันแต่ฉันสามารถสัมผัสถึงเด็กคนนั้น
ได้ แขนที่โอบกอด และมือที่แตะมือของฉันอย่างแผ่วเบา

อ้ากกก

นี่มันเรื่องไร้สาระ!! ตอนนั้นฉันแค่รู้สึกประทับใจนิดหน่อย แล้วก็แค่เก็บ
แหวนดอกไม้ชิ้นเอาไว้เป็นอย่างดีก็เท่านั้น

เท่านั้นจริงๆ (มั้ง)

ฉันไม่ได้อยากเจอเด็กบ้านั้นหรอก! แยกแยะไปไหน!!

"ฮ้าวว" ฉันเปิดปากหาวหวิดใหญ่ พยายามไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไป
และเปิดโทรทัศน์

[กองบัญชาการตำรวจนครบาล แถลงผลกวดล้างยาเสพติดและ
อาชญากรรม ก่อนเทศกาลสงกรานต์ รวบผู้ต้องหากว่า 2,000 ราย ยาบ้าและ
ยาไอซ์จำนวนมาก

การระดมกวาดล้างอาชญากรรมในช่วงเทศกาลสงกรานต์ครั้งนี้มีขึ้น

ระหว่างวันที่ 5-11 เมษายน จาก 265 ชุมชนทั่วประเทศ ได้ผู้ต้องหารวม 2,051 คน แบ่งเป็นคดีเสพยาเสพติด 1,519 คน ครอบครอง 463 คน และ จำหน่าย 69 คน อาวุธปืน 6 กระบอก เครื่องกระสุนปืน 48 นัด ยาบ้า 18,106 เม็ด และยาไอซ์ 1,196 กรัม...]

ปี๊ป...

...และกดปิดแท็บจะทันที วันๆ ก็มีแต่ข่าวการกวาดล้างอาชญากรรม ซึ่งเป็นผลงานของพ่อฉัน ฉันไม่ค่อยถูกกับพ่อเท่าไร ฉันละเอียดยกับชาวพวกนี้ มากไม่รู้ว่าจะออกข่าวมาทำไมมากมาย กวาดล้างและปราบปรามยาเสพติด มันก็เป็นหน้าที่ไม่ใช่ไรอะ ไม่เห็นต้องสรรเสริญกันขนาดนั้นเลย!

9

ฉันคลานไปหยิบเอาโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วส่งข้อความไปชวนพี่ฟ้า ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทไปเดินห้างเล่น จากนั้นก็ไปอาบน้ำ

และเมื่อจัดการแต่งตัวเรียบร้อยแล้วก็เช็กข้อความจากยัยพี่ฟ้า

ฉันจ้องโทรศัพท์มือถือสักครู่ ข้อความที่เพิ่งส่งมาจากยัยบ้านั้นทำให้ฉันอยากกระเปิดโลกให้มันแตกไปในวันนี้ซะ

เรียนพิเศษอย่างนั้นหรือ?

ให้ยัยจอมโหดอย่างฉันไปเรียนพิเศษด้วย ทำทางยัยพี่ฟ้าจะสติแตกไปแล้ว

ฉันวางมือถือลงข้างตัวอย่างแข็งๆ ปกติช่วงปิดเทอมหน้าร้อนฉันจะไปหาคุณป้าที่ญี่ปุ่น แต่ปีนี้กลับโดนสั่งให้อยู่เมืองไทยแถมยังกำชับไม่ให้ออกไปไหนอีก ไม่รู้ว่าอะไรไรหนักหนา

อยู่บ้านก็เบื่อ ออกไปข้างนอกคนเดียวก็มีแต่คนมาทำให้อารมณ์ไม่ดี ไหนจะอากาศที่ร้อนแสนร้อนนั่นอีกล่ะ หรือว่าฉันจะต้องลงเอยด้วยการไปเรียนพิเศษกับพี่ฟ้าจริงๆ --

ไม่สิ...

ฉันนั่งคิดสักครู่ก่อนจะเดินไปที่ตู้เก็บรองเท้า

อากาศร้อนๆ แบบนี้ก็ต้องหาที่เย็นๆ สิ... ไปเล่นไอซ์สเก็ตดีกว่า

แต่เมื่อเปิดตู้รองเท้าก็ไม่พบแม้แต่เงาของรองเท้าสเก็ต

ปัง!!

ฉันปิดตู้ใส่รองเท้าอย่างโมโหก่อนโทรหาไอ้ห่วยขโมยรองเท้าทันที

[อยากตายเหวอ --^]

ไอ้ผู้ชายมารยาททรมานคนนี้เป็นเพื่อนบ้านของตัวเอง

"พรานซิส!! นี่นายขโมยรองเท้าสเก็ตของฉันไปให้แฟนนายใส่อีกแล้ว ไซ้มัย!!!" ฉันแทบจะระเบิดใส่โทรศัพท์ อยากจะยื่นมือผ่านโทรศัพท์ไปตบหัวเขานัก --^

[พูดอะไรวะ ไม่เห็นรู้เรื่อง --]

"ฉันบอกแล้วว่าอย่ามาหยิบรองเท้าของฉันไปให้คนอื่นใช้! รีบเอารองเท้าสเก็ตมาคืนซะ ไม่งั้นฉันจะเชือดแฟนนาย"

[ตามใจ...ฉันเองก็รำคาญยัยบ้านี้เต็มทน...]

หลังจากที่บอกฉัน เขาก็ตะโกน

[...เฮ้!!! บอกว่าให้ค่อยๆ วังไง!!! เดียวก็ล้มหัวกระแทกอีกหรือก ยิงโง่ๆ อยู่ด้วย --^]

แล้วทำไมต้องตะโกนใส่โทรศัพท์ด้วย หูจะแตกอยู่แล้ว --^

ฉันตัดสินใจดวงใจโทรศัพท์ ซาดินี่ฉันจะคุยกับหมอนั่นรู้เรื่องบ้างรีเปล่าเนี่ย เพลียจริงๆ เลย มีเพื่อนี่ง่าบัญญัติอ่อนแบบนี่

บ้าจริงๆ เลย ฉันหงุดหงิดจนไม่เป็นอันทำอะไร ฮึม! อยากสั่งซื้อระเบิดซักสองสามลูกไประเบิดบ้านพรานซิสให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

ฉันตัดสินใจไปที่โรงเรียนสอนพิเศษของพีฟายัยเพื่อนผู้ผิดปกติ เปิดเทอมทั้งปียัยนี้ไม่ค่อยจะสนใจเรียนเท่าไร เธอแต่อ่านหนังสือบ้างบ้ออะไรก็ไม่รู้ พอเปิดเทอมกลับตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่ ความจริงแล้วฉันมีเพื่อนสาวจอมแสบอีกคนหนึ่ง แต่ยัยนั้นไปเรียนพิเศษที่ต่างประเทศ ทั้งฉันไว้กับยัยพีฟายัยบ้านี้เรียนซะได้ ซัมเมอร์ปีนี้แย่สุดบรรยาย

พอมาถึงโรงเรียนสอนพิเศษของพีฟายัยแล้ว ผู้คนก็ฮือฮากับการมาถึงของฉัน ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติ

"ว้าววว... คนนั้นสวยจังเลย"

ถ้าเป็นพวกนักเรียนที่อื่นก็จะพูดกันแบบนี้

"เหวอออ... นั่นมันแพนนิต... ยัยจอมโหดแห่งเซนต์เทเรซานี่ =[]=!!"

และถ้าเป็นนักเรียนจากโรงเรียนพันธมิตรทั้งสามก็จะมีท่าทางหวาดกลัวจากนั้นก็ตื่นเด็กนักเรียนจากโรงเรียนอื่นจนทุกคนหวาดกลัวฉันกันหมด...

...เพราะเซนต์เทเรซาคือโรงเรียนที่มีชื่อเสียงทางด้านการศึกษา และฉันก็เปรียบเสมือนเจ้าแม่ของที่นี่!

ฉันถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายและเดินเข้าไปข้างในโดยไม่สนใจใครเป็นแบบนั้นก็ดีแล้ว จะได้ไม่มีใครมาวุ่นวายกับฉันมากนัก ตอนนี้นั้นกำลังอารมณ์ไม่ดีอยู่ด้วย

เมื่อเดินไปถึงห้องเรียนพิเศษของพีฟ่า ฉันก็พบยัยนั่นตอนที่กำลังจะเข้าไปในห้องเรียนพอดี

"อ้าว...มาจริงๆ ด้วย O_O" พีฟ่าพูดอย่างตกใจ ดูจากการเบิกตากว้างนั้นแล้วคงจะตกใจจริงๆ นั่นแหละที่ฉันเผลอมาที่นี้ ปกติยัยบ้านี้ไม่ค่อยจะแสดงอาการอะไรกับชาวบ้านเขาเท่าไรหรอก นี่คงนึกไม่ถึงล่ะสิว่าฉันจะกล้าต่อสังขารมาถึงที่นี่

เอาเถอะ เป็นใครก็คิดไม่ถึงหรอก ฉันเป็นคนขี้เกียจเรียนอย่างกับอะไรที่ผ่านมามีแค่ไปโรงเรียนเพื่อหาเรื่องซ้อมคนเท่านั้น

"แล้วจะให้ฉันทำอะไร ขับรถถึงไปพักบ้านพรานซิสอย่างนั้นเหวอ...เฮ้อ...เบื่อชะมัด" เป็นครั้งที่ล้ากว่าๆ ตั้งแต่ตอนปิดเทอมที่ฉันบ่นประโยคนี้

"ไม่เล่นเกมแล้วเหวอ" พอได้ยินดังนั้นฉันก็รู้สึกจัดแปลกๆ เมื่อยัยพีฟ่าจับอาการนั้นของฉันได้ก็เลยยิ้มออกมาบ้าง

"เล่นไม่ผ่านเหวอ" ยัยนั่นถามอย่างรู้ทัน ฉันหลบตาของยัยนั่นก่อนจะถอนหายใจออกมาจนหมดปอด

"ก็อากาศมันร้อนนี่" ฉันแก้ตัวดูๆ โถๆ ไม่ค่อยอยากจะยอมรับเท่าไรหรอกนะว่าเล่นเกมไม่ผ่านซะที

"เปิดแอร์ก็ได้มั้ง"

"นี่...มันไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องนั้นสักหน่อย ปิดเทอมเดือนกว่าๆ จะให้ฉันมานั่งเล่นเกมตลอดเวลาไม่ได้หรอกนะ!!"

"ที่เวลาเรียนล่ะเล่นได้ตลอดเวลาเลยนี่" พีฟ่าพิมพ์้า ฉันได้ยินทุกอย่าง แต่ก็ขี้เกียจจะพูดต่อ ฉันมองเลยพีฟ่าไปยังห้องเรียนก่อนจะชะงักเข้าไปมอง

นิดหน่อย

"นี่นะเธอ ห้องเรียนพิเศษ" ฉันทามอย่างสนใจนิดหน่อย นิดหน่อยจริงๆ นิดหน่อยมากๆ

"เธอเรียนที่นี่ไม่ได้หรอก" พี่ฟ้าบอกพลางมองหน้าฉัน...ไม่อยากจะบอกว่าสายตาของยัยนั่นแอบดูถูกฉันเล็กน้อย

"ทำไมล่ะ"

"ก็ห้องนี้มีเฉพาะพวกเด็กพิเศษเรียนเท่านั้น" พี่ฟ้าอธิบาย ขณะที่คุยกัน ก็มีกลุ่มเด็กเนิร์ดสองสามคนเดินเข้าไปในห้องเรียน

"อ้อ พวกบ้าเรียนเหมือนเธอสินะ -_-^"

"จะพูดว่าอย่างนั้นก็ได้ ฉันไม่ถือหรอก" พี่ฟ้ายิ้มให้เล็กน้อยอย่างไม่สนใจ

"อย่ามากวนนะ!! ฉันจะมาที่นี่เพื่ออะไรถ้าไม่ได้เรียนห้องเดียวกับเธอ!" ฉันทเริ่มพูดเสียงดัง พี่ฟ้าจ้องหน้าฉันอย่างเหน็ดเหนื่อยใจจริงๆ ฉันก็ไม่ได้ยอมมาเรียนหรอก ฉันอยากมาชวนพี่ฟ้าโดดมากกว่า

"ก็เธอบอกว่าอยากหาอะไรทำ ฉันก็แค่แนะนำให้มาเรียนพิเศษเท่านั้น ไม่ได้บอกว่าจะต้องมาเรียนห้องเดียวกันนี่"

"แล้วทำไมฉันถึงเรียนกับเธอไม่ได้!!"

"บอกแล้วไงว่ามีเฉพาะเด็กพิเศษที่เรียน...ฉันหมายถึงพวกที่เรียนเก่งๆ นะ" พี่ฟ้าพูดด้วยเสียงอ่อนลงเมื่อรู้ว่าอูณภูมิในตัวของฉันเริ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ แน่นอนว่าฉันไม่ทำร้ายพี่ฟ้าหรอก แต่อาจารย์ผู้สอนและนักเรียนพิเศษคนอื่น ๆ อาจจะไม่แน่...

ฉันมองไปรอบๆ และเริ่มหาเหยื่อ

"ให้ตายเถอะ! ฉันขอห้ามความคิดบ้าๆ นั้นของเธอเลยนะ ห้ามมารบกวนตอนฉันเรียนเด็ดขาด!"

"ฉันบอกแล้วไงว่าหาอะไรทำ..."

ครี๊ดดด...

ประตูห้องเรียนถูกเลื่อนเปิดออก ฉันไม่สนใจกระทั่งได้ยินเสียงของผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้น

"ถ้าจะไม่เรียนก็ช่วยไปไกลๆ หน่อย พวกเราส่งมอบนี่เกาะกะมะมัด"

"อย่ามาแสบ!!" ฉันทะคอกพร้อมกับหันไปยิงสายตาพิฆาตใส่หมอนั้น มัน เป็นใครกัน กล้าว่าฉันไร้สมอง ชักจะรู้จักฉันย่อจอมโหดน้อยไปซะแล้วนะ ไอ้เด็กเนิร์ด ฉันจะทุบกะโหลกแก่ให้แตกแล้วให้ไอ้สมองที่แกล้งมึนใจไหลเยิ้ม ออกมา --^

แต่เมื่อสบตากับนัยน์ตาสีดำสนิทราวกับความมืดมิดยามค่ำคืนนั้นฉัน ก็แอบตกใจอยู่เหมือนกัน ฉันเก็บอาการโมโหเมื่อที่ทั้งไปก่อนจะยิ้มที่มุมปาก เล็กน้อยเมื่อได้พบเหยื่อที่น่าหาเรื่องเป็นที่สุด

"อ้อ นายนั่นเอง ^^" ฉันยิ้มทักทายไนต์แห่งโรงเรียนทรีนิตี้ เขาคือศัตรู อันดับหนึ่งของเซนต์เทเรซา

"เมื่อก็นายเรียกฉันว่าอะไรนะ พวกไร้สมองอย่างนั้นไซ้มัย...ไซ้มัยนะ จำไม่ค่อยได้ สมองไม่ค่อยจะมีด้วย" ฉันแกล้งทำท่าครุ่นคิดก่อนจะเหลือบมอง ไนต์ด้วยสายตาอาบยาพิษ

"แต่พวกไร้สมองก็ยังดีกว่าพวกไร้ยางอายนะ เทียวแ่งแพนชาวบ้าน เค้าหน้าด้านๆ ไม่มียางอาย" ฉันเน้นประโยคหลังอย่างชัดถ้อยชัดคำ หมอนี่ เคยมีคดีแ่งแพนกับพรานซิสด้วยละ

ไนต์มองฉันอย่างเย็นชาราวกับจะบอกว่าคำพูดของฉันมันทำอะไรเขา ไม่ได้

ฉันหรีตาลงก่อนจะเบะปากนิดหน่อย

"แต่ว่าคิดจะแ่งยังงี้ก็แ่งไม่ได้ นำสมเพชเนอะ ไร้ยางอายไม่พอยัง ไร้น้ำยาอีก ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนแบบนี้จะมาเป็นอัศวินของทรีนิตี้ได้"

"หี..." ไนต์ขยับมุมปากนิดหน่อยพร้อมเปล่งเสียงออกมาจากลำคอ

"พวกไร้สมองให้ชุดขึ้นมายังงี้ก็ชุดไม่ขึ้นสินะ ยัยจอมโหดแห่ง เซนต์เทเรซาที่ช่างดักดานลึนดี ไม่รู้ว่าไปอยู่ในรูที่เก่าแก่ซึ่งไหนของจักรวาลถึง ได้ไม่รู้ว่าตำแหน่งไนต์แห่งทรีนิตี้มันเกิดขึ้นเพราะการโหด ไม่ใช่การทำร้าย คนเก็บแแต่่มอย่างพวกเซนต์เทเรซาทำ" เขาได้ตอบกลับมากอย่างเจ็บแสบ แต่ ฉันก็ยังเยือกเย็นพอที่จะไม่โมโหไปตามที่หมอนั้นต้องการ

"ฉันไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องไร้สาระแบบนี้หรอก เท่าที่ฉันรู้ตอนนี้ก็คือ นายมันนำสมเพชและไร้น้ำยา"

ในตย์ขัยบรรมผีปากนิตหนึ่ง เขากำลังจะพูดได้กลับคืนมาแต่ดินโดนยัย
พีฟ้าขัดขึ้นมาซะได้

"ให้ตายเถอะ ฉันไม่มีเวลามาเขียนฟังเรื่องไร้สาระหรอกนะ" พีฟ้ายื่นเท้า
เอวแล้วพ่นลมหายใจออกมาอย่างอารมณ์เสีย

ในตย์เหลือบมองยัยนั้นแวบหนึ่งก่อนจะทำหน้าตาไม่รู้ไม่ชี้และเดินเข้า
ห้องเรียนไป ฉันได้แต่ซึ่งตาตามหลังเขาไปอย่างหมั่นไส้ น่าเสียดายซะมัด ถ้า
ได้ชักหน้าห้องยโสของหมอนั้นสักครั้งวันนี้ฉันอาจจะอารมณ์ดีทั้งวันเลยก็ได้

"แล้วเธอนะ ถ้าไม่คิดจะเรียนก็กลับไปได้แล้วนะ"

ฉันตัวตกลายตากลับมามายังพีฟ้าที่ทำหน้าแสนแข็ง

"นี่เธอไล่ฉันหรือ" ฉันพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ พีฟ้าทำหน้าเบื่อหน่าย
ก่อนจะยกไหล่

"ฉันก็ไม่ได้อยากไล่หรอกน่า -- เอาจ้ ที่หน้าซอยมีกลุ่มจ๊ิกโก้น้ำตา
กวนโอ๊ยอยู่เจ็ดแปดคน เธอไปจัดการพวกนั้นหรือฉันก็แล้วกัน"

"ถ้าฉันอยากจะทำอะไร ฉันจะมาหาเธอทำไม!" ฉันเริ่มขึ้นเสียง พีฟ้าจึง
ถอนหายใจยาวก่อนจะกลกตาอย่างแข็งจัด

"ฉันน่าจะไปไหนกับเธอก็ได้แต่ไม่ใช่เวลาเรียนของฉัน เราเคยพูดเรื่อง
นี้กันหลายครั้งแล้ว ตัดสินใจเอาเองแล้วกันว่าจะทำอะไร ฉันต้องเข้าเรียนแล้ว"

พูดจบยัยนั้นก็สะบัดก้นเข้าไปในห้องเรียนทันที แต่พอฉันจะก้าวตาม
เข้าไป...

บั้ง

ประตูห้องก็ปิดเสียงดัง

ให้มันได้อย่างนี้เช้!!

ตุ้บ!

ฉันปล่อยคอเสื้อของผู้ชายตัวผอมแหงคนหนึ่งลงบนพื้น รอบดวงตาของ
หมอนั้นมีรอยเขียวบ้ดจากกราดโดนชกสองครั้ง

ให้ตายเถอะ ฉันว่าฉันไม่มีเรื่องแล้วนะ -- ^ ใครมันอยากจะมีเรื่อง
กลางแดดที่แสนร้อนแบบนี้วะ ฉันอุตส่าห์จะเดินไปที่จ้อดรถอย่างสงบ แต่

ไอ้พวกบ้านี่ดันปากเสียมาแฉฉนซะได้

"ไป ออกไปให้พ้นหูพ้นตาซะ!! เพื่อนแกล้งจะหนีกันไปหมดแล้ว ชีนอยู่ตรงนี่ต่อตะไส้แตกนะไว้ย!!" ฉันทวาดใสไอ้ตัวผอมที่เอามือกุมเป้าตาของตัวเองอย่างหงุดหงิด หมอนั่นสะดุ้งนิดหน่อยก่อนจะลุกขึ้นและวิ่งหนีหายไป

บ้าเอ๊ย แทนที่ได้กระที่บคนแล้วจะรู้สึกดีขึ้น แต่ฉันทกลับรู้สึกหงุดหงิดขึ้นเป็นสองเท่า มันจะมีอะไรที่ทำให้ฉันทอารมณ์ดีขึ้นมาได้บ้างเนี่ย หรือฉันทต้องถล่มโรงเรียนสอนพิเศษแห่งนี้จริงๆ แล้ว

ถ้าทำแบบนี้มันย้ายฟีฟ่าได้แปลงร่างเป็นก๊อตซิลล่าแน่ๆ! แต่ที่ฉันทอารมณ์เสียมันก็เป็นเพราะย้ายบ้านี่ไล่ฉันทออกจากห้องเรียนไม่ใช่หรือ แถมย้ายบ้านี่ดันไปเรียนห้องเดียวกับไนต์แห่งทรินิตี้อีก นำหมั่นไล่ซะมด หมอนั่นก็เป็นนักเลงพอๆ กับฟรานซิส แต่ทำไมถึงได้เข้าไปเรียนห้องเด็กพิเศษอย่างย้ายฟีฟ่าได้ล่ะ แล้วการที่ย้ายฟีฟ่าไล่ฉันทออกจากห้องเรียนก็เหมือนกับเป็นการหักหน้าฉันทอย่างแรง ไนต์ต้องเอามาพูดทักมฉันทแน่ คิดถึงสายตาที่เหยียดหยามของหมอนั่นแล้วมัน... อ้ากกกกก ฉันทต้องบ้าตายแน่หากไม่ได้ชกหน้าหมอนั่นภายในวันนี้ -_-^

แต่จะทำยังไงดีล่ะ ฉันทไม่ค่อยอยากไปยุ่งกับหมอนั่นสักเท่าไรไร เพื่อนฉันทคนหนึ่งก็เสียทำให้พวกนั้นไปแล้ว และส่วนหนึ่งของเรื่องทั้งหมดมันก็เป็นเพราะแผนของไนต์ หมอนั่นเจ้าเล่ห์จะตายไป ฉันทไม่ได้กลัวเขาหรอกนะ เพียงแต่อยากจะทำอะไรให้สาสมกับสิ่งที่หมอนั่นทำต่างหาก ถ้าเดินเข้าไปตีหมอนั่นเรื่องมันก็จะจบแค่นั้นใช่มีัยละ ฉันทอยากให้หมอนั่นขายหน้า เสื่อมเสียทุกซีก และทรมาณ

ที่สำคัญทางโรงเรียนทรินิตี้ของหมอนั่นได้กำหนดแผน Strike ซึ่งเป็นแผนกำจัดนักเรียนวายร้ายนอกรั้วโรงเรียนทรินิตี้ แน่แน่นอนว่าท็อปลิสต์ของแผนนั้นมีแต่นักเรียนจากโรงเรียนคู่อริอย่างเซนต์เทเรซ่า พวกนั้นมอบหมายให้ไนต์มาจัดการฉันทซึ่งเป็นแผนที่เขาควรจะลงมือตั้งแต่ช่วงโครงการแลกเปลี่ยนของโรงเรียน หากแต่หมอนั่นกลับไปจัดการกับฟรานซิสแทน

เอาเถอะ เรื่องราวตอนนั้นมันจะเป็นยังไงก็ช่าง ไม่ใช่แค่ทรินิตี้หรอกนะ ที่อยากจะทำร้ายเหล่าวายร้ายนอกรั้วโรงเรียน ทางเซนต์เทเรซ่าเองก็อยากจะทำ

กำจัดพวกนั้นเหมือนกัน ไหนๆ ปิดเทอมนี้ขี้ขอมโหดก็ไม่มีกิจกรรมอะไร
ต้องทำ ฉันลองจัดการในตีให้มันจบก่อนเปิดเทอมดีกว่า เพราะยังงัยหมอนั้น
ก็ต้องจัดการฉันในช่วงเปิดเทอมอยู่แล้ว

ฉันตัดสินใจเดินกลับไปยังตึกเรียนพิเศษอีกครั้งและลงทะเบียนเรียน
ด้วยจิตใจที่เบิกบานขึ้น

ปิดเทอมปีนี้นั้นช่างร้อนจริงๆ นะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621774.html>